

[Aksel Larsen.]

fattede Gengivelse af Dimitrovs Tale er dette ikke rigtigt. Dimitrov har efter „Social-Demokraten“'s Gengivelse sagt: Fjern alle de Førere inden for den internationale Arbejderbevægelse, der modsætter sig Dan- nelsen af en Enhedsfront. Naa ja, men det vil jo vise sig, at der bliver ikke saa for- færdelig mange, der modsætter sig den, naar det kommer til Stykket. Det har vi set i andre Lande. Danmark er i den Hen- seende snart ved at blive en lille Ø i den store Verden. De socialdemokratiske Førere, som modsætter sig Enhedsfronten med Kommunisterne i Frankrig, har ikke gode Kaar, det kan jeg forsikre det ærede Med- lem for, heller ikke i Spanien, heller ikke i andre Lande. Det skal det ærede Medlem ikke være saa bekymret over. Det er muligt — jeg indrømmer, det ærede Med- lems Tale i Dag giver et vist Fingerpeg —, at det ærede Medlem bliver en af de faa standhaftige Tinsoldater; men vi nærer for vor Part ingen Bekymring om, at dansk Arbejderbevægelse og det danske arbejdende Folk nok skal naa frem til Enhedsfronten, og de Førere, der stritter imod, der stadig mener, at Splittelse skal være Maalet og Midlet, maa finde sig i at blive sejlet agterud.

Det ærede Medlem var bekymret for Folkefronten; tænk, sagde det ærede Med- lem, hvis der nu findes nogle renlivede revolutionære her i Danmark, som hylder Trotzki; saa er det dog Synd, at de ikke maa være med i Folkefronten! Ja, naar det ærede Medlem overhovedet paa For- haand benægter Folkefronten og ikke ønsker den, saa kan jeg ikke forstaa, at han nu pludselig ønsker den ekstra udvidet. Men det var denne sidste Bemærkning af det ærede Medlem, der fik mig til at sige, at det kan være, det ærede Medlem bliver en af de faa standhaftige Tinsoldater. Det har man netop ogsaa oplevet i de Lande, hvor Folkefronten blev etableret, at de eneste i Arbejderbevægelsen — eller som paastod at høre til Arbejderbevægelsen —, som holdt sig uden for Folkefronten og paa det mest fanastiske gik i Forbund med de fascistiske Grupper for at bekæmpe den, var Trotzki-Tilhængerne.

Nej, men Forholdet er det, at overalt i Verden og ogsaa i Danmark er der inden for Arbejderbevægelsen en stigende Trang til Enhed og fælles Virke. Det gaar visse Folk paa Nerverne, og det er der ikke noget at sige til, men dette, at det gaar visse Folk, deriblandt det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, paa Nerverne, forandrer

jo ikke Forholdene, og det er i hvert Fald kun i begrænset Grad i Stand til at hemme og opholde Udviklingen.

Vi Kommuniste opfordrer ikke til Folkefront for det ærede Medlem Hr. Hartvig Frischs blaa Øjnes Skyld, eller fordi vi saa forfærdelig gerne vil i Stue med visse socialdemokratiske Ledere, al- deles ikke. Vi gik heller ikke paa Fælleden i Lørdags, fordi vi fandt, det vilde være saa forfærdelig opbyggeligt at overvære dette Møde og høre disse Talere. Vi gik derud, fordi Majmødet drejede sig om Span- nien, og fordi vi regnede, at i Spørgsmaalet om Støtte til Spanien maatte man lade alle Divergenser hvile; der maatte man sikre sig, at der kun var een Majdemon- stration i København.

Det var et Offer, vi bragte, for vi fik ingen Talere der. Vi kan tage det med Sindsro, at man saa fra den Side, som be- slaglagde Talerposterne, mener at have Ret til at skælde os ud bagefter, fordi vi bragte dette Offer, men vi ved i hvert Fald, at selv om det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch og visse andre socialdemokratiske Ledere mener at kunne tage saa overlegent paa denne Sag, tager Arbejderne ikke over- legent paa Sagen. Stemningen ude paa Fælleden var ganske god; den er vi ikke utilfredse med. Ved andre Majmøder rundt omkring i Landet var den ogsaa udmærket. Det mest karakteristiske var jo nemlig, at der, hvor de socialdemokratiske Talere holdt sig til Hipas Manuskript og ikke bestilte stort andet end at rakke Kommunisterne ned, der udvandrede Forsamlingen, for det gad den ikke høre paa. Jeg ved ikke, hvordan det var i Randers; det ved det ærede Medlem Hr. Hedtoft-Hansen. (*Hed- toft-Hansen*: Glimrende). Ja, det ærede Medlem blev skikket til Randers, for der var ikke Plads til ham i København; det ærede Medlem skulde holde Dagens Tale mod Kommunisterne, og den skulde holdes i Randers.

Men vi er ogsaa som Parti godt til- fredse med Udviklingen. Vi har ikke noget imod, at man lyver os døde hver anden Dag og taler om „de Par Hundrede Kom- muniste“. Jeg synes ærlig talt, at Kom- munevalgenes Resultater viser, at Partiet gaar det ganske godt. Bevægelsen i Fag- foreningerne viser det samme; Tilfreds- heden med det, der er lavet vedrørende Overenskomsterne, er ikke alt for stor, og vi er ogsaa klar over, at det er det, der indgyder Betænkkelighed, meget stor Be- tænkkelighed, ogsaa i den Side af Salen.

Jeg vil blot understrege: den Omstæn-